

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Sancti Bonaventurae Ordinis Minorum, S. R. E. Cardinalis,
Episcopi Albanensis, Seraphici Doctoris Ecclesiae, De Vita
S. Patris Francisci, Liber I.**

Bonaventura <Sanctus>

Antverpiæ, 1597

§. 3. De his quos à mortis periculo liberavit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41460

culari se mitteret: repente prægrandes lapides, motis in se lignorum struibus, caput ipsius letali percussione quassarunt. Festinauit continuò pater ad filium, & desperans obrutum nõ adiuuit: sed eum sub onere, sicut corruit, sic reliquit. Accurrerunt expeditiùs vinitores, magni clamoris vocem lugubrem audientes: multoq̃ue cum patre pueri, dolore completi, extraxerunt iuuenem iam mortuum à ruinâ. Pater verò ipsius Iesu pedibus prouolutus, humiliter precabatur; vt filium suum vnicum per S. Francisci merita, cuius tunc imminebat sollemnitas, sibi reddere dignaretur. Ingeminabat preces, vouebat officia pietatis: & sancti viri corpus se visitaturum cum filio, si suscitaretur à mortuis, repromisit. Mirum certè. Continuò puer qui toto fuerat corpore conquassatus, restitutus vitæ & integræ sospitati, gaudens coram omnibus exsurrexit: plangentes obiurgans, & S. Francisci suffragiis vitæ se redditum asseuerans.

*Item esse voto
alios patris
reddidit.*

§.

Quendam alium mortuum in Alemaniâ, suscitauit, de quo Dominus Papa Gregorius, tempore translationis ipsius Sancti, fratres omnes qui ad translationem & Capitulum conuenerant, per Apostolicas literas, certos reddidit & gaudentes. Miraculi huius seriem, quia ignorauit, non scripsit: credens Papale testimoniũ omnis assertionis extellere instrumentum.

§. 3. *De his quos à mortis periculo liberauit.*

In confinibus Urbis, vir quidam nobilis Rodolphus nomine, cum Deo deuotâ vxore, fratres Minores suo recepit hospitio: tam hospitalitatis gratiâ, quàm B. Francisci reuerentiâ, & amore. Noctè verò illâ, in summitate turris, dormiens custos castri, cum iaceret super struem lignorũ, in ipsa muri

*De summi
turris cadens,
non læditur.*

posito-

positorum crepidine: ipsorum solutâ compage, in
tectum palatij corruit, & exinde super terram. Ex-
citâtâ ad sonitum casus totâ familiâ, & custodis in-
tellectâ ruinâ: dominus castri & domina, cum fra-
tribus accurrerunt. Is verò qui ab alto corruerat,
absorptus fuerat tam profundo soporè, vt nec ad
casum euigilaret iteratâ ruinâ, nec ad strepitum
accurrentis familiâ cum clamore. Trahentiu tan-
dem, & impellentiu manibus excitatus, conqueri
cepit, quòd dulci fuisset quiete priuatus: inter
beati Francisci brachia, suauiter asserens se dor-
misse. Cùm verò de casu proprio doceretur ab
aliis, & in imo se videret, qui in alto iacuerat: stu-
pens esse factum quod fieri non perceperat, pœni-
tentiam se facturum ob reuerentiam Dei, & beati
Francisci, coram omnibus repromisit.

In castro Pophis, quod in Campaniâ positum est, 2.
Sacerdos quidam Thomas nomine, accessit ad re-
parandum Ecclesiæ molendinum. Deambulans
autem incautè circa extrema canalís, quò gurges
profundus copioso defluebat influxu: subito ca-
su cauiloso ligno intrusus est, cuius impulsu vol-
uitur molendinum. Cùm igitur consertus iaceret
in ligno, & super os ipsius, quia supinus erat, aqua-
rum impetus inundaret: corde tamen, quia lingua
non poterat, S. Franciscum flebiliter inuocabat.
Per magnum verò spatium sic illo iacente, ac de
vitâ ipsius iam penitus sociis desperatis, in contra-
riam partem molam cum violentiâ reuoluerunt.
& sic eiectus Sacerdos, palpitans volutabatur in
aquæ meatu. Et ecce quidam frater Minor, indu-
tus tunicâ candidâ, & fune succinctus, cum magnâ
suauitate arreptum per brachium, extra flumen
eduxit, dicens: Ego sum Franciscus, quem inuoca-
sti. Ille verò sic liberatus nimis obstupuit: volensq;
I pedum

*Sacerdotem
submersum
liberat.*

pedum ipsius osculari vestigia, huc atque illuc anxius discurrebat, quærens à locis, Vbi est ille? Quò abiit sanctus? qua viâ discessit? Viri autem illi tremefacti, proni ceciderunt in terram, sublimis Dei gloriosa extollentes magnalia, & virtuosa merita humilis serui eius.

3. Iuuenes quidam de Burgo Celani, pro metendis herbis exierant ad campestria quædam, in quibus vetus latebat puteus, herbis in summo ore virentibus obumbratus; qui quasi per passus quatuor, aquarum altitudinem continebat. Segregatim igitur per campum discurrentibus pueris; vnus ex improviso decurrit in puteum. Absorbente autem profundâ foueâ corpus: spiritus mentis sursum recurrebat ad beati Francisci suffragium, clamans in ipso lapsu fideliter & fidèter; Sancte Francisce adiuua me. Ceteri huc atque illuc severtentes, dum puer alius non compareret, clamore, circuitu, & lacrymis requirebant eundem. Comperito tandem quòd in puteum cecidisset: festinanter cum gemitibus redierunt ad Burgum, indicantes euentum, exposcentes auxilium. Reduntibus autem illis, cum multâ hominum turbâ, demissus vnus per funem in puteum, puerum respexit in aquarum superficie residentem, nihil passum penitus læsionis. Extractus verò de puteo puer, dixit omnibus qui astabant; Quando subito cecidi, B. Francisci patrocinium inuocaui: qui corruenti mihi, statim præsentialiter affuit, & manum porrigens, leuiter apprehendit; nec vnquam deseruit, donec vnâ vobiscum puteo me eduxit.

4. In Ecclesia beati Francisci apud Assisium, dum præsentè Romanâ Curiâ prædicaret Dominus Episcopus Hostiensis, qui postmodum Summus Pontifex existit Alexander: quidam lapis pondero-

*Puerum quod
cuc in puteum
lapsum.*

derosus & magnus, incaute super pulpitem excelsum & lapideum derelictus, præ nimietate pressuræ impulsus, super caput cuiusdam cecidit mulieris. Existimantes igitur circūstantes, perfecte ipsam iam mortuam, & caput eius totaliter conquassatum: cooperuerunt eam pallio, quod erat amicta; ut sermone finito, educeretur extra Ecclesiam lugubre fanus. Ipsa verò se beato Francisco, ante cuius iacebat altare, fideliter commendauit. Et ecce prædicatione finitâ, mulier coram omnibus ad eum surrexit incolumis, ut nullius in eâ læsionis vestigium appareret. Sed & quod est amplius admirandum: cum per longa tempora vsque ad horam illam, dolorem capitis quasi continuum habuisset, plenè fuit ex tunc, ab omni morbi molestiâ liberata, sicut ipsa postmodum testabatur.

Apud Cornetum, cum in loco fratrum, ad functione campanæ, viri quidam conuissent deuoti: puerulus quidam octennis, Bartholomæus nomine, xenium quoddam fratribus laborantibus apportauit. Et ecce subito ventus vehemens, concussa domo, ostiū portæ graue quidem & magnū, super ipsum puerulū ita valido proiecit impulsu; ut quem tam ingens pondus oppresserat, letali crederetur collisione quassatus. Sic enim totaliter iacebat tumulatus sub pondere, ut nihil exterius appareret. Accurrerunt omnes qui aderant, beati Francisci virtuosam dexteram inuocantes. Sed & pater ipsius, qui rigescentibus membris, se mouere non poterat præ dolore, votis & voce, sancto Francisco filium offerebat. Leuatum est denique funestum pondus desuper puerum. Et ecce quem credebant mortuum, quasi suscitatus à somno, lætus apparuit, nullam in se prorsus præferens læsionem. Igitur cum quatuordecim esset

f. 2. anno.

*Mulier casit
lapis in
caput eius
curauit.*

*f.
Puer ostij
magni poderit
pressus, non
opprimatur.*

annorum, factus est frater Minor, vir postea literatus, & famosus in Ordine prædicator.

6. Homines de Lentino, lapidem prægrandem abfeiderunt de monte, qui superponendus erat altari cuiusdam Ecclesiæ B. Francisci, in proximo consecrandæ. Cùm autem ferè quadraginta homines, lapidem illum superponere vehiculo niterentur: reperitis sæpius viribus, super quendam hominem lapis ille cecidit, & in modum sepulchri obtexit. Sed cùm mente confusi, quid facerent ignorarēt: maior pars hominum desperata discessit. Porro viri decem, qui remanserant, lugubri voce sanctum inuocantes Franciscum, ne in suo seruitio, sic horrendè mori hominem pateretur: resumpto tãdem corde, tantâ facilitate lapidem amouerunt, vt nullus dubitaret virtutem adfuisse Francisci. Surrexit homo incolumis in omnibus membris. in super & lumen recuperauit limpidum oculorum, quod prius habuerat obscuratum: vt sic omnibus daretur intelligi, quàm in rebus desperatis, B. Francisci merita, validæ sint virtutis.

*Similiter vir
super quem
ingens lapis
cecidit.*

7. Simile quiddam accidit, apud sanctum Severinũ in Marchiã de Anconã. Dum enim lapis prægrandis de Constantinopoli adportatus, ad basilicam beati Francisci, multorum viribus traheretur, rapido lapsu est super quendam trahentium deuolutus. Cùmque ille non solum crederetur defunctus, sed etiam totaliter comminutus: assistente sibi beato Francisco, & lapidem subleuante, absque omni læsione sanus & incolumis, lapidis proiecto pondere, profiliuit.
8. Bartholomæus Caietanus ciuis, cùm ad cõstructionem cuiusdam Ecclesiæ B. Francisci, non modicum desudaret: ruente trabe quadam infirmiter positã, eiusq; opprimente ceruicem, fuit grauiter con-

conquassatus. Ipse verò mortem sibi sentiens im-
 minetem, uti erat vir fidelis & pius, à quodam fra-
 tre viaticum postulavit. Quod frater ille tam ce-
 leriter afferre non valens, quia mori subitò crede-
 batur, B. Augustini verbum protulit, dicens ei;
 • *Crede & manducasti.* Sequenti verò nocte, beatus
 Franciscus cum undecim fratribus illi apparuit: &
 inter vbera portans agniculum, ad lectum eius ac-
 cessit: vocavitq; illum ex nomine, dicens; Bartho-
 lomæ, noli timere: quia non præualebit aduersus
 te inimicus, qui te in meo seruitio voluit impedi-
 re. Hic est agnus, quem tibi dari petebas, quem &
 propter bonum desiderium suscepisti, cuius etiam
 virtute cōsequeris vtriusque hominis sospitatem.
 Et sic per vulnera manum ducens, ad opus quod
 cœperat, eum redire præcepit. Qui valde manè
 consurgens, & iis qui cum seminecem reliquerāt,
 incolumis & lætus apprensus, admirationem intulit
 & stuporem: sed & ipsorum mentes, ad B. Pa-
 tris reuerentiam, & amorem, tam exemplo sui,
 quàm Sancti miraculo excitavit.

Quidam de castro Ceperani, nomine Nicolaus,
 in manus inimicorum crudelium incidit die qua-
 dam: qui crudelitate ferali, vulneribus eum super
 vulnera concidentes, vsque adeò super miserū sa-
 uierunt, donec vel extinctum crederent, vel protin-
 us extinguendum. Clamauerat autem Nicolaus
 prædictus, cum primos ictus exciperet, altâ voce;
 Sancte Franciscæ succurre mihi, sancte Franciscæ
 adiuua me. Hanc vocē à remotis audierunt quam
 plurimi, licet auxilium ferre non possent. Depor-
 tatus tandem domum, totus suo sanguine voluta-
 tus, fiducialiter asserbat se mortem ex illis vulne-
 ribus non visurum, nec etiam se tunc sentire do-
 lores: quoniam sanctus Franciscus sibi succurre-

I. 3 iat,

Trabe oppres-
 sus sanitate
 restituitur.

10. 9 Trac.
 25. in Ioan.

9.
 Vulneratus
 multū, etiam
 à S. Franc.
 curatur.

rat, & vt pœnitentiam ageret à Domino impetrauit. quod & sequens confirmauit euentus. Nam lotus à sanguine, cōtinuò contra humanam spem, extitit liberatus.

10

Filius enim
morti proxi-
mum.

Filius cuiusdam nobilis, in castro sancti Geminiani, valido languore detentus, omniq̄ue vltimò desperatus salute, ad extremum vsq̄ue perductus est. Riuis etenim sanguinis, ab oculis eius emanabat, sicut ex venâ brachij affolet ebullire. ceterisq̄ue propinquæ mortis veris indiciis, in reliquo corpore apparentibus, iudicabatur pro mortuo. Sed & præ debilitate spiritus & virtutis, sensus & motus vsu priuatus, visus est penitus emigrasse. Congregatis autem ex more ad planctum parentibus, & amicis, ac de solâ agentibus sepulturâ: pater ipsius fiduciam habens in Domino, concito gressu ad Ecclesiam cucurrit B. Francisci, quæ in eodem erat castro constructa. & cingulo suspenso ad guttur, cum omni humilitate se prostrauit in terram; sicq̄; vota vouens, & multiplicans preces, suspiriis & gemitibus meruit apud Christum, sanctum Franciscum habere patronû. Reuersus itaq̄; statim pater ad filium, & sanitati restitutum inueniens, luctum in gaudium commutauit.

11.

Simile quiddâ, meritis Sancti, operatus est Dominus, circa puellam quandam in Cathaloniâ, de villâ nomine Thamarit; & circa aliam de Anconâ: quæ cûm essent præ nimietate ægritudinis, in vltimo spiritu constitutæ, beatus Franciscus fideliter à parentibus inuocatus, perfectè continuò restituit sanitati.

12.

Filius enim
morti proxi-
mum.

Clericus quidam de vico Albo, nomine Mathæus, veneno mortifero bibito, in tantum fuit grauatus, quòd loqui aliquo modo non valens, solum finalem exitum expectabat. Sacerdos quidam,

dam, vt sibi confiteretur, admonuit. & verbum
vnum ab eo extorquere non valuit. Ipse verò in
corde suo humiliter Christum orabat vt per beati
Francisci merita, à mortis eum faucibus eripere
dignaretur. Moxq; vt confortatus à Domino, beati
Francisci nomen fideli deuotione depromsit:
testibus qui aderant, veneno euomito, liberatori
suo gratias egit.

§. 4. *De liberatis à naufragio.*

In magno maris periculo positi quidam nauar,
cùm miliaria decem à portu Barulitano distarent,
ingrauescente nimirum tempestate: iam de vitâ du-
bij anchoras submiserunt. Verùm spiritu procella-
rum mari feruentius tumescente, fractis funibus,
& relictis anchoris, incerto & inæquali cursu per
aquora vagabantur. Tandem nutu diuino, mari
placato, ad resumendas anchoras, quarum funes su-
perius enatabant, toto se conamine parauerunt.
Cumq; id perficere propriis viribus non valerent,
plurimorum sanctorum inuocato subsidio, multisq;
iam sudoribus liquecentes, nec vnâ per totam
diem resumere potuerunt. Aderat autem naua qui-
dam Perfectus nomine, sed moribus imperfectus:
qui cùm irrisione quadam dixit ad socios, Ecce san-
ctorum omnium inuocastis auxiliû, & (vt videtis)
nullus est qui succurrat. Inuocemus istum Fran-
ciscum, qui nouellus est sanctus: si quo modo in ma-
re se mergat, & anchoras perditas reddat. Consen-
serunt ceteri non irrisorie, sed veraciter suasioni Per-
fecti: & ipsius obiurgantes irrisorium verbum, fir-
mauerunt cum sancto spontaneum votum. Sta-
timq; in momento, sine aliquo adminiculo, nata-
uerunt anchoræ super aquas, quasi ferri natura
versa foret in ligneam leuitatem.

I.

*Anchora per-
dita nauis
redduntur.*

*Aquis super-
natant.*